

i Rigsdagen og vilde neppe vinde Billigelse fra nogen Side, naar det kom til Stykket. Jeg kan ganske slutte mig til de af Fler-tallet fremsatte Betragtninger, hvorefter det maatte være nødvendigt at vedtage Foranstaltningerne endeligt, idet man først da vilde kunne bringe den rette Gænge ind i Arbejdernes Udførelse.

Med Hensyn til den Rækkefølge, i hvilken disse Anlæg skal bringes til Udførelse, er der i Folketinget opnaaet Enighed, en Enighed, som giver sig Udtryk i den Affattelse, Lovforslaget nu har. Det er affattet saaledes, at Forslagene deles i to Hovedgrupper. I den ene Hovedgruppe findes samtlige nye Sporanlæg, derunder den nye dobbeltsporede Bane fra Aarhus til Randers, og i den anden Gruppe findes som Nr. 1 Forslaget om Højbanebroen over Storstrømmen og som Nr. 2 Færgeforbindelsen mellem Kalundborg og Aarhus. Indenfor den første Gruppe er ligeledes anført i Nummerorden den Rækkefølge, i hvilken man ønsker Sporanlægene fuldført. Der er, som sagt, i Folketinget opnaaet Enighed om denne Rækkefølge, og jeg har ganske kunnet slutte mig til Lovforslaget, saaledes som det fremtraadte i Folketingets Affattelse, og saaledes som jeg altsaa nu har den Ære at fremsætte det for det høje Landsting.

Til Slutning skal jeg kun gøre den Bemærkning, at jeg er forberedt paa at høre det Spørgsmaal stillet, om jeg finder det ganske naturligt at fremsætte en Række saa omfattende Forslag om Udførelse af nye Jernbaner som dem, jeg i Dag har den Ære at fremsætte, uagtet det er aldeles aabenbart for alle, at disse Anlæg ikke lader sig bringe til Udførelse i nogen meget nær Fremtid og i hvert Fald ikke paa nogen Maade, saa længe Krigen varer. Jeg vil dertil sige, at jeg hører til dem, der mener, at det vil være overmaade nødvendigt for vort Land at sikre sig de bedst mulige Trafikmidler til Betjening af Fremtidens Næringsliv. Det er sikkert den mest afgørende Hjælp, der fra Statens Side kan ydes Erhvervslivet, at sørge for gode og rationelle Trafikforhold. Efter min Mening er det ikke til at undres over, at Statsbanerne for Tiden har — og for øvrigt ogsaa før Krigstilstanden havde — svært ved at løse deres Opgave, eftersom al tidligere Lovgivning paa Statsbanernes Omraade faktisk udelukkende har taget Sigte paa at inddrage større og større Omraader under Banernes Virksomhed, medens man næsten aldeles har undladt at forøge deres Kapacitet, alene bortset fra

de meget nødvendige Anlæg af Dobbeltspor over Sjælland og Fyn, som jo ogsaa straks viste deres gunstige Virkning. Og saa Anlægget af de mange Privatbaner Landet over, som man har vedtaget, og som har min Sympati, har gjort det stadig vanskeligere for Statsbanerne at magte deres Opgave tilfredsstillende, og alene i den Henseende anser jeg det for ganske nødvendigt, at man ved en Kraftanstrengelse bekvæmmer sig til at stille dem paa Højde med den Udvikling, der er foregaaet omkring dem.

Med Fremsettelsen af disse Lovforslag kan jeg ingenlunde bebude, at de Anlægsudgifter, som hvert Aar findes paa Statsbanernes Budget, skulde formindskes. Disse overordentlige Anlægsudgifter, som jo for en meget stor Del drejer sig om Forbedringer af Stationsanlægene, om Forstærkning af de bestaaende Linier, vil i Fremtiden blive ikke mindre nødvendige, end de hidtil har været, og vil ingenlunde komme ind i noget langsommere Tempo. Heller ikke vil man i Fremtiden kunne vente at blive fri for Forslag om nye Statsbaner. Allerede i Dag har jeg foruden denne Hovedgruppe af Statsbaneanlæg foreslaaet to nye Jernbaner, som det vistnok vil være meget vanskeligt at nægte Berettigelsen af. I Løbet af denne Samling vil jeg være nødsaget til at fremsætte et Forslag om Ordning af Trafikforholdene i Københavns Nærhed, et Forhold, som ubetinget paatrænger sig til Løsning, og som naturligvis ogsaa vil koste Penge. Jeg har imidlertid ikke nogen stor Frygt med Hensyn til den Side af Sagen, eftersom jeg mener, at alle Erfaringer tydeligt nok viser, at aldeles bortset fra den direkte Rentabilitet af Jernbanerne bidrager de saa mægtigt til Landets økonomiske Opkomst, at der ikke kan være Tvivl om, at disse Penge er mere end vel udgivne. Da imidlertid de Forslag, jeg i Dag har fremsat, maa betegnes som havende en vis ekstraordinær Karakter, som fremsatte for at give Rigsdagen en Forestilling om, hvad der er nødvendigt for at bringe Statsbanerne paa Højde med den Udvikling, som Livet omkring dem i Virkeligheden har naaet, har man indenfor Regeringen været enig om, at det vilde være betænkeligt at fremsætte et saadant Lovforslag uden samtidig at anvisne en Udvej for Tilvejebringelsen af de fornødne Midler, idet det vel nok med Rette kunde vække Rigsdagens Betænkelighed, om de hertil fornødne Beløb skulde opføres paa hvert Aars Finanslov. Derfor er der foreslaaet en særlig